

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΜΙΡΜΗΡ)

Ο ΜΑΓΟΣ

‘Ακόμα δὲν εἶχε γλυκοχαρῖξῃ, ὅταν ὁ Ραβαλάν βγῆκε ἀπὸ τὸ σαθρὸ καὶ ἐτοιμόροπο καλὺνι του, ἐνὶ καλύβῃ μοναχικῇ μέσα στὴν ἔρημιά, ἕως πεντακόσια μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ Τρελότ. ‘Ἡ ὄψι του ἦταν τόσο γλωμῆ, ὥστε λὲς καὶ ἔφεγγε, ὅπως τὸ ἄσπρο πανί, μέσα στὸ σκοτάδι. Μὲ τὸ λιθοθραύστη του στὸν ὄμο καὶ τὸ ψομί του στὴν πλάτη, ἀκολούθησε τὸ δρόμο, διάβηκε τὸ χωριὸ ὅπου ἄνθρωποι ποὺ πήγαιναν στὰ χωράφια παραμέρισαν ἀπὸ κοντὰ του, μὲ τρόμο, κάνοντας χειρονομίες συμβολικῆς. ‘Ὅταν ἔβγαινε ὑπὸ τὸ χωριὸ, δὲν σταμάτησε καθόλου μπροστὶ στὴν ταβέρνα ὅπου κάμποσοι ἐργάτες ἐπιναν, μὲ τὸν ἀγκῶνα ὑψωμένο. Καὶ πήρε τὸ μονοπάτι ποῦ, ἀπὸ τὴν κοιλάδα, ὀδηγεῖ στὸ δάσος Πιεφονταίν. Ἐημέρωσε... ‘Ἦταν συννεφιά... ‘Ἐνῶ περπατοῦσε βαρειά, στὸ στενὸ μονοπάτι ποῦ εἶχε ἐδῶ κ’ ἐκεῖ λάκκους μὲ νερὰ, ὁ Ραβαλάν συνήνησε μιὰ χωριάτισσα, ἀνασκουμπωμένη, ποῦ κουβαλοῦσε ἕναν κουβά γεμάτο γάλα... ‘Ἡ χωριάτισσα τράβηξε λοξί, ἄφησε τὸν κουβά κατὰ γῆς καὶ σταυροκοπήθηκε... ‘Ὁ Ραβαλάν ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο του... Μακρύτερα συναντήθηκε μιὰ γερόντισσα ποῦ πήγαινε μὲ τὸ γαῖδουράκι.

— ‘Ε! Χρηστάινα! τῆς εἶπε... καλημέρα!

‘Ἡ γερὰ ἄρχισε νὰ τρέμη, κόντευσε νὰ πέσει ἀπὸ τὸ γαῖδουράκι, ξεσπῶ ἴσὲ τρομαγμένη: «Παναγίτσα μου!» καὶ μουρούρισε παρὰ-ξένα ξόρκια.

‘Ὁ Ραβαλάν ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο του σκυφτός.

‘Αφοῦ ἄφησε τὴν κοιλάδα, διάβηκε τὸν ποταμὸ ἐπάνω σὲ μιὰ γέφυρα ἀπὸ ξύλα, πήρε ἕνα δρόμο μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια ποῦ προχωρεῖ καὶ χάνεται στὸ δάσος... Μιὰ ἀγλαδά ποῦ ἔβρασκε στὸν ἀνήφορο γύρισε καὶ τὸν κτύπησε... ‘Ἦταν κόκκινη, μὲ σημάδια, πῶ ἀσπρα ἀπὸ τὸ γάλα, στῆς πλάτες.

— Τί ἄμορφη ἀγλαδά! εἶπε ὁ Ραβαλάν.

Πῆγε κοντὰ, τῆς μίλησε χαϊδευτικά, τὴ χαῖδεψε στὸ κεφάλι, στὸ στήθος, στὴν πλάτη, στὰ πισινά.

— Τί ἄμορφη ἀγλαδά! ξανάλεγε,

‘Ἐξαφνα, κάποιος ποῦ κρατοῦσε ἕνα χοντρὸ ραβδί στὸ χέρι, παρουσιάστηκε στὸ δρόμο... Χειρονομοῦσε, ἦταν ἀγριεμένος, βλαστημοῦσε.

— Γιατί ἀγγίζεις τὴ γελάδα μου, εὐύ;

— Δὲν σοῦ ἀγγίξα τὴ γελάδα σου, ἐγώ.

— Σοῦ λέω πῶς τὴν ἀγγίξεις.

— Κι’ ἐγὼ σοῦ λέω πῶς δὲν τὴν ἀγγίξα.

— Ναι τὴν ἀγγίξεις!

— ‘Ὅχι δὲν τὴν ἀγγίξα!

‘Ὁ ἄνθρωπος σταυροκοπήθηκε τρεῖς φορές, καὶ στριφογυρῶντας τὸ ραβδί του στὸν ἀέρα, χτύπησε στὸ κεφάλι τὸν Ραβαλάν, ποῦ ἔπεσε στὸ δρόμο ἀναίσθητος.

‘Ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε χασκοντας... ‘Ὑστερα ἔσκυψε στὸ κορμὶ τοῦ Ραβαλάν καί, προσέχοντας νὰ μὴ τὸ ἐγγίση:

— ‘Απέθανες; ἔφώνησε... ‘Ε! Ραβαλάν, ἀπέθανες;

‘Ανασηκώθηκε, ἔβρασε τὸ κεφάλι του, παραξάλισμένος:

— ‘Απέθανε... ἀφοῦ δὲν μιλεῖ... Κακὸ ποῦ μὲ βόηκε!... ‘Ε!... Ραβαλάν!...

‘Ὁ Ραβαλάν, μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ γῆς, δὲν κουνήθηκε.

— ‘Απέθανε, ἀπέθανε!... εἶπε κινιζίζοντας.

Τότε ἔσπασε τὸ ραβδί του στὰ δύο, ἐχάρηξεν ἕνα κύκλο γύρω στὸ ξαπλωμένον κορμὶ τοῦ Ραβαλάν, πέταξε μέσα στὸν κύκλο τὰ δύο κομμάτια τοῦ ραβδιοῦ.

‘Ὑστερα πήρε μαζί του τὴν ἀγλαδά του καὶ ἔγινε ἄφαντος μέσα στὸ δάσος.

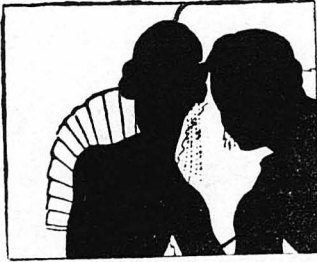
Φύσησε ἄνεμος δυνατός. ‘Ἐπειτα ἔρριξε βροχή.

‘Ὁ Ραβαλάν δὲν εἶχε ἀποθάνει... Κούνησε τὸ ἔνα του πόδι, ὕστερα τὸ ἄλλο, κούνησε τὸ κεφάλι, ἀκούμπησε τῆς παλάμες του στὴ γῆ, ἀνασηκώθηκε, κύτταξε δεξιὰ, ἀριστερὰ, ἔμπρός, ὀπίσω. ‘Ἐφαίνετο σὰ νὰ παραξενεύεται ποῦ δὲν ἔβλεπε κανένα, καὶ ποῦ ἦταν ἔτσι ἐξαπλωμένος στὴ μέση τοῦ δρόμου. Τέλος τὰ κατάφερε νὰ σηκωθῆ ὀρθός. Πῆρε τὸ λιθοθραύστη του, διώρωσε τὴ σακκούλα ποῦ εἶχε τραβηχτὴ στὸ στήθος του, καὶ ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο του, λίγο ζαλισμένος καὶ τρέμοντας.

‘Ὁ Ραβαλάν ἦτο ὁ τελευταῖος ἀντιπρόσωπος μιᾶς οἰκογενείας μάγαν ποῦ, περισσότερὸ ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, ἐβασίλευαν στὸ Τρελότ.

‘Ὁ προπάππος του, ὁ πάππος του, ὁ πατέρας του, ὅλοι οἱ θεῖοί του καὶ οἱ ἐξάδελφοί του ἦταν μάγοι, καὶ διηγούντο γι’ αὐτοὺς πράγματα τρομερὰ καὶ ἀπίστευτα. Εἶχαν ἀκόμη καὶ αὐτὸ, ὅτι κανεὶς ἀπ’ αὐτοὺς δὲν ἀπέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο· ἄλλοι κρεμάστηκαν, ἄλλοι πνίγησαν, ἄλλους τοὺς ἔθαψαν ζωντανούς. ‘Ἡ δύναμί τους ἦταν

τούς έκαναν κακό. Μπορούσαν όμως να μαγία τους : μόλις ένας μάγος τούς άγγιζε έπρεπε να τόν δέρον λέγοντες τρεις φορές : «Μάγε, σου δίνω πίσω τó κακό». Και έτσι παρέλθαν τή δύναμη του μάγου. Κάθε χρόνο, στο πανηγύρι, ó μάγος έστηνε ένα τσαντίρι στην πλατεία του χωριού, και πήγαιναν όλοι οι άρρωστοι, κουτσόι, στραβοί και παράλυτοι. Ο μάγος τούς άγγιζε με τά χέρια, αυτοί τόν μπάταζαν, και έφευγαν γιατρεμένοι. Όλο αυτό κόστιζε δύο όβολους.

Ο Ραβαλάν, αυτός μ' όλη τή δόξα των προγόνων του, δεν άνακατευόταν καθόλου στη μαγεία. Ούτε καν ήξερε από μαγία. Ήταν ένας φτωχός άνθρωπάκος που κουτόφερνε και άγαπούσε να μιλή στα ζώα. Πουθενά δεν του έδιναν δουλειά, και θ' άπέθνησκε της πείνης, αν ή διευθύνσις των οδών και γεφυρών δεν τόν άνέθετε να σπάξη πέτρες στο δάσος Πιεφρονταίν που άνηκει στο δήμο. Μ' όλο που ήταν άκακος άντ τ πρόβατο, τόν έροβούντο πολύ στο Τρελότι, περισσότερο από τούς τρομερούς Ραβαλάν του παλμού καιρού, γιατί ένας μάγος που κρύβει τή μαγική του και κάνει τά μάγια του στα κρυφά εινε πολύ περί επικίνδυνος. Τόν έκαναν ύπεύθυνον για τó χαλάλι που άφάνισε τά σκαρτά, για τή βροχή που τά σάπισε, για τó θάνατο ενός παιδιού. Και τόν χτυπούσαν λέγοντας : «Σου δίνω πίσω τó κακό». Τό κορμί του όλο ήταν γεμάτο σημάδια. Πολλές φορές σε στιγμές άνάγκης κατέφευγον σ' αυτόν :

— Μάγε, γιατρέφέ με.

— Δεν είμαι μάγος, άπ ντούσε ó Ραβαλάν.

— Όχι, είσαι.

Και τόν ξυλοφορούσαν.

Μόνο στο δάσος Πιεφρονταίν, μακριά από τούς ανθρώπους, εθρισκεν ó φτωχός Ραβαλάν τήν ήσυχία του...

* * *
Από δύο φορές ó Ραβαλάν δούλευε άλύπητα. Ο λιθοθραύστης τόν άνέβαινε και κατέβαινε κανονικά, επάνω στα χαλίκια. Κάποτε σταματούσε να τριψή τó κεφάλι του που τόν ποδούσε... Έξαφνα άκουσε μία φωνή που τόν φώναζε :

— Α ! Ραβαλάν !

Ο Ραβαλάν γύρισε πίσω τó κεφάλι του.

Α ! ή αφεντιά σου είσαι. κύρ Μποτερώ, έλεπε με σεβασμό. Καλημέρα, κύρ Μποτερώ !

— Καλή σου μέρα, μάγο.

Ο κύρ Μποτερώ ήταν ένας χοντρός άνθρωπος με ζωηρά μάτια και πανούργο στόμα. Δήμαρχος στο Τρελότι, και γεωργός, είχε δικές του όκτώ αλωνιστικές μηχανές που τις νοίκιαζε στον τόπο, αφού τελείωνε τή συγκομιδή του, και που κέρδιζε μ' αυτές τó χρόνο πολλά... Άπελάμβανε μεγάλη εκτίμησι.

— Ραβαλάν, π. ιδί μου, έλεπε, πρέπει νάρθης σπίτι μου, στη στιγμή...

— Να κάμω τί, κύρ Μποτερώ ; ρώτησε ó Ραβαλάν...

— Να τί τρέχει, μάγο !... Τής όκτώ μηχανές μου τής μάγεψαν... Δεν δουλεύουν πειά... Τής λαδώσαμε, τής διωρθώσαμε... Τί ποτα... δεν δουλεύουν.

— Και έτσι πιστεύεις πως τής μάγεψαν ; ...

— Ναί ! έββαίωσε ó κύρ Μποτερώ. Και ύστερα έπρόσθεσε :

Πρέπει νάρθης να τούς λύσης τά μάγια... Άκούς ;

— Δεν μπορώ ! έδήλωσε ó Ραβαλάν.

— Γιατί δεν μορεΐς ;

— Γιατί δεν είμαι μάγος.

— Ναί, είσαι !

— Όχι, κύρ Μποτερώ, μα τó Θεό, δεν είμαι.

— Έγώ, σου λέω πως είσαι... τού φώναξε ó Μποτερώ. Να σου λέιπουν τά ψέματα... Κι' έγώ είμαι δήμαρχος. Ναί ή όχι ; Έλα, πάμε !

Αφού τού τόλεγε ó δήμαρχος πως εινε μάγος, έπρεπε να τó πιστέψη, τι να κάμω... Όμως παραξενευόταν.

— Έρχομαι, έλεπε.

Και άκολούθησε τόν κύρ Μποτερώ.

άπεραντ ή γιατρεσαν άρρώστους, άπελιτισμένους, σταματούσαν τής επιδημίες. Συγχρότερα όμως μετεχειρίζοντο τή μαγική δύναμή τους για να βασανίζουν τούς άνθρώπους και τά ζώα. Έφτανε μόνο να βουτηξουν τó δάχτυλο σ' ένα βαρέλι μούστο για να τόν μεταβάλουν σε κοπριά έφτανε να έγγισουν μία άγελάδα για να στερέψη τó γάλα της. Μόνο ν' άγγίλουν έναν άνθρωπο ή ένα ζώο,

Οί όκτώ μηχανές ήταν εις παράταξι στην αύλή του σπιτιού και διάφοροι χωριάτες έστεκαν και τής κτύταζαν λυπημένοι.

— Έλα, έλεπε ó κύρ Μποτερώ στον Ραβαλάν, κάμε σύντομα ! Ο φτωχός έδίστασε όλίγες στιγμές, ύστερα έξαφνα άρχισε να τρέχει γύρω στής μηχανές κτυπώντας τα χέρια και φωνάζοντας δυνατά :

— Βά βά ! Ρού ρού !

Έτρεχε, έτρεχε και φώναζε έτσι, όσο που σταμάτησε από τήν κούρασι.

— Τέλειωσε ; ρώτησε ó κύρ Μποτερώ.

— Τέλειωσε, κύρ Μποτερώ... έλεπε ó Ραβαλάν λαχανιασμένος. Δοκίμασαν τής μηχανές... Δεν δουλεύαν. Τότε ó κύρ Μποτερώ, που άναψε από θυμό :

— Α ! κλέφτη ! δαίμονα ! σου τούς τάρριξες τά μάγια !...

Έπροχώρησε στο Ραβαλάν, τού έδωσε μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο :

— Σου δίνω πίσω τó κακό !... τού έλεπε τρεις φορές.

Ο Ραβαλάν ήθελε να τó στρίψει, αλλά τά πόδια του ήταν παρωλημένα από τó τρέξιμο. Έπεσε κατά γής μ' άναστεναγμό.

— Αφού δεν είμαι μάγος ! έλεγε κλαίγοντας.

Ο κύρ Μποτερώ έξακολουθούσε να τού δίγη γρονθιές, λέγοντας κάθε φορά : «Σου δίνω πίσω τó κακό !» Ύστερα πήρε και ένα ραβδί και χτυπούσε τó Ραβαλάν άλύπητα. Τό αίμα έτρεχε, τó ραβδί έβράβη κόκκινο.

Αφού κουράστηκε πειά να χτυπή, ó κύρ Μποτερώ σκούπησε τó μέτωπο, πήρε άνάσα,

— Και οί μηχανές ; ρώτησε.

Δοκίμασαν τής μηχανές. Δεν δουλεύαν.

Ο δήμαρχος χειροκρότησε μ' άπελασία.

— Πείσμα που σου τώχει αυτός ó δαιμονισμένος ó μάγος !... Τί θά γείνη, τώρα ;...

— Χτύπα ! Χτύπα ! ουρλιαζαν οί χωρικοί.

Ο Δήμαρχος γύμισε, άρταξε τόν Ραβαλάν από τó μακά κι' άρχισε να τόν χτυπή γρονθιές στο πρόσωπο. Αίματα είχαν βάψει τó πρόσωπο του.

Έξαφνα ó Δήμαρχος ύπεχώρησεν έντρομος, όχρος σά θειάφι.

— Πώς πάγωσε ! μουρμούρισε.

Χτυπώντας τόν Ραβαλάν, άντελήφη πώς ήταν κρύος, παγωμένος. Οί χωρικοί πλησίασαν και τόν έήτησαν. Μπα ! πού να πάρη ó διάβολος ! Έίχε πεθάνει !

— Πέθανε ! ψιθύριζαν κι' έκαναν τó σταυρό τους.

Ο Δήμαρχος δεν ταραχτηκε καθόλου. Φώναζε να τόν σηκώσουν από κει και ξαναδοκίμασε τής μηχανές ουρλιάζοντας.

— Δε δουλεύουν, δε δουλεύουν, κριμα στο κόπο πούκανα μ' αυτό τó πιληάνθρωπο !...

ΟΚΤ. ΜΙΡΜΠΩ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Θεέ μου ! Τί νύχτα σε τούτον τόν κηπο, τó γεμάτο με λουλούδια, με φώς και με ήχους !

Τά τρυγόνια καλούνε τής ψυχές μας στα πιο γλυκά αισθήματα, και μάς ρίχνουν στο κύμα των σκέψεων.

Βλέπεις πως τ' άηδόνια άπαντούν στα περιστέρια του δάσους, πως γλυκομιλούν οί χορδές ενός άρμονικού οργάνου ;

Τό παγώνι άπλώνει τά φτερά του και καμαρώνει για τήν όμορφία του.

Οί κλάδοι γέρνουν σαν νάναι μεθυσμένοι από κρασί.

Τ' άρώματα που κολυμπούν στον άέρα κάνουν περιττό τó μόσχο και τήν άλόη του νησιού Τουμάρ.

Τά νερά φλουραούν και μουρμουρίζουν κι' οί ρυτίδες που τούς κάνει τ' άεράκι στην επιφάνειά τους, ξαναπλέκουν τούς κρίκους του θώρακα που έφτιαξε ó Δαβίδ.

Ω Άμπλα, εινε γλυκός ó θάνατος, άμπαρουσιάζεται στη μύτη των σπαθιού ν.

Ω Άμπλα, που είσαι μακριά, τάχα θά γυρίσω ποτέ κοντά σου ; Δε θά τσαλιστώ άπ' τήν άγάπη μου για σενα ;

Ω Άμπλα, ή Άγάπη μ' έμαθε ν' άντικρύζω άφοβα τó θάνατο, και να κατανικάω κάθε αντίσταση.

Έρω πως πρέπει κανείς να πεθαινή, κι' ή σκέψη αυτή με ύψώνει άπάνω άπ' όλους τούς ανθρώπους.

Μετάφρ. Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗ

